

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko (...) Przedsiębiorstwu Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w S.

o odprawę emerytalną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 2 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 21 września 2018 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2018 r. Sąd Okręgowy w K., w sprawie z powództwa A. K. przeciwko (...) Przedsiębiorstwu Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w S. o odprawę emerytalną, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 maja 2018 r. (którym zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 23.340,08 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2017 r., oddalono powództwo w pozostałym zakresie, zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.767,20 zł z tytułu kosztów procesu i nadano wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 11.670,02 zł), zmienił zaskarżony wyrok w

pkt I i III w ten sposób, że oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 4.167 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania oraz zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2.105 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wniósł skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając ten wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: 1/ art. 8 k.p., przez uznanie, że zasądzenie na rzecz powoda odprawy emerytalnej w kwocie określonej w wyroku Sądu pierwszej instancji pozostawałoby w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i stanowiłoby nadużycie prawa, podczas gdy realizacja tego orzeczenia w żaden sposób zasad tych nie narusza, a nadto powód nabył prawo do świadczenia na skutek działania samego pracodawcy, który przez nieprzemyślane podejmowanie czynności, polegające na dopuszczeniu do rozwiązania stosunku korporacyjnego i stosunku pracy w różnych momentach czasowych (odwołanie z funkcji członka zarządu spółki ze skutkiem od dnia podjęcia uchwały zgromadzenia wspólników, bez jednoczesnego wypowiedzenia powodowi umowy o pracę), sam doprowadził do istniejącej sytuacji; dodatkowo Sąd drugiej instancji w żadnym zakresie nie przeanalizował, jak naruszenie zasad współżycia społecznego w niniejszej sprawie miałoby wyglądać, na jakiej podstawie Sąd tak stwierdził, jakie działania lub zaniechania powoda zasady te naruszyły oraz na czym polega celowość zastosowania tej formy ochrony; 2/ art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 9 § 1 k.p. w związku z § 1 ust. 2 obowiązującego w S. Sp. z o.o. w S. Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy z 6 listopada 2012 r., przez przyjęcie, że sprzeczne ze sposobem wykładni umów jest założenie, iż usunięcie powoda z funkcji członka zarządu S. w S. powoduje jednocześnie objęcie go układem zbiorowym prawa pracy z 2012 r., podczas gdy kwestia ta nie wymaga żadnej wykładni, bo nie wynika z umowy, tylko z jednostronnego oświadczenia woli pracodawcy, nie może być tutaj badany zgodny zamiar stron i cel umowy, a kwestie te były szeroko wykładane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (przytoczonym szeroko w odpowiedzi na apelację), gdzie wyraźnie podkreślono odrębność stosunku organizacyjno-prawnego i stosunku pracy członka zarządu spółki prawa handlowego oraz wskazano prawidłowe i możliwe postępowania pracodawcy przy

zmianie na stanowisku w zarządzie takiej spółki, przy jednoczesnym wypowiedzeniu umowy o pracę - w rozpatrywanym przypadku pracodawca mógł tak skonstruować oświadczenia składane w jego imieniu, aby rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło równocześnie z zakończeniem pełnienia przez powoda funkcji członka zarządu, co pozbawiałoby go prawa do uzyskania odprawy emerytalnej, większej niż w kodeksowej wysokości; 3/ art. 203 § 1 k.s.h. w związku z art. 241²⁶ § 2 k.p. i w związku z § 1 ust. 2 obowiązującego w S. Sp. z o.o. w S. Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy z 6 listopada 2012 r., przez przyjęcie, że odwołanie powoda z funkcji członka Zarządu S. Sp. z o.o. w S. nie spowodowało nabycia przez niego prawa do rozszerzonej odprawy, podczas gdy zapisy układu zbiorowego z 2012 r. wyraźnie wskazują na to, iż postanowienia tego układu stosuje się wobec wszystkich pracowników, bez względu na przynależność związkową, rodzaj umowy o pracę i zajmowane stanowisko, z wyłączeniem: członka zarządu spółki i głównego księgowego oraz pracowników młodocianych zatrudnionych w celu praktycznej nauki zawodu - biorąc pod uwagę treść uchwały Rady Nadzorczej S. Sp. z o.o. w S. z dnia 26 lipca 2017 r., powoda odwołano z funkcji z dniem podjęcia tej uchwały, a zatem układ zbiorowy ma w stosunku do niego zastosowanie; 4/ art. 29 § 1 pkt. 3 k.p. w związku z pominięciem postanowień zawartych w § 4 umowy o pracę z dnia 8 maja 1996 r., a w szczególności ust. 3 i przyjęcie, że utraciło moc odesłanie tej umowy do postanowień Układu Zbiorowego Prawa Pracy z 1993r., ewentualnie z 2012 r. (w zależności od przyjętej wykładni), podczas gdy wypowiedzenie zmieniające warunki pracy i płacy z dnia 3 stycznia 2001 r., sporządzone przez Przewodniczącego Rady Nadzorczej, oparte było na uchwale Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Nr (...) i zmieniało jedynie kwestie wynagrodzenia, do którego co do zasady nie są zaliczane takie świadczenia, jak odprawa emerytalna, czy też na przykład nagroda jubileuszowa - w ocenie powoda tanto wypowiedzenie zmieniające nie pozbawiło go prawa do odprawy emerytalnej w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia, ewentualnie przy przyjęciu, że odesłanie odwołuje się do zapisów układów zbiorowych z 2012 r., 3 - miesięcznego wynagrodzenia (umowa o pracę nakazywała wyliczenie odprawy emerytalnej na podstawie zapisów układów zbiorowych, a nie bezpośrednio z nich, nawet jeżeli układ danej osoby nie dotyczył, to w oparciu o zapisy tam zawarte

świadczenie powinno być wyliczane), są to prawa nabyte, których powoda nie można było pozbawić bez naruszenia jego praw. Skarżący podniósł również zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia: 1/ art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 8 k.p., przez rozpoznanie sprawy w postępowaniu apelacyjnym ponad granice apelacji i przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia, że zasądzenie odprawy emerytalnej na rzecz powoda naruszałoby zasady współżycia społecznego i stanowiłoby nadużycie prawa, podczas gdy zarzut ten, niezależnie od swojej bezzasadności, nie był podnoszony przez stronę pozwaną w złożonej apelacji i jako taki nie powinien być podstawą oddalenia powództwa na etapie apelacyjnym; 2/ art. 386 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez nieprzestrzeganie kompetencji rozpoznawczych i kontrolnych przez sąd odwoławczy i niespełnienie jego procesowej funkcji, przez co doszło do pominięcia znacznej części materiału zebranego w postępowaniu, braku wyczerpujących ustaleń faktycznych i prawnych, jakie legły u podstaw rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, dokonania ustaleń faktycznych bez przeprowadzenia nawet częściowego postępowania dowodowego, podczas gdy nie było to dopuszczalne ze względu na odmienności sentencji wyroku Sądu pierwszej instancji od jego uzasadnienia, a także przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, jak również przez wydanie orzeczenia merytorycznego przez sąd apelacyjny bez uwzględnienia materiału dowodowego zebranego w sprawie; 3/ art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez brak jakiegokolwiek przeanalizowania problematyki sprawy, tak pod względem faktycznym, jak i prawnym, tym bardziej, że sentencja orzeczenia Sądu pierwszej instancji różniła się całkowicie od uzasadnia, jakie sporządził ten Sąd - w takim przypadku obowiązkiem Sądu drugiej instancji było rozważenie nie tylko zarzutów podniesionych w apelacji, ale również przeprowadzenie oceny wszystkich twierdzeń, przedstawionych również przez stronę powodową, a w szczególności tych zawartych w odpowiedzi na apelację; w niniejszym przypadku, który należy do bardzo specyficznych, Sąd drugiej instancji nie mógł ograniczyć się do rozważania zarzutów apelacji, ale jego obowiązkiem było poczynienie ustaleń faktycznych i

rozważań prawnych co do wszystkich materialnoprawnych przesłanek roszczenia, a fakty te powinny zostać przedstawione w uzasadnieniu wyroku.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w części, to jest do kwoty 23.340,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za wszystkie instancje i za postępowanie kasacyjne według norm prawem przepisanych, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego i apelacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że zachodzi potrzeba wykładni przepisu prawa z uwagi na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, to jest art. 203 § 1 k.s.h. w związku z art. 241²⁶ § 2 k.p., przez wskazanie, czy odwołanie członka zarządu z zajmowanej funkcji z dniem podjęcia uchwały w tym zakresie i przy jednoczesnym braku rozwiązania w dniu odwołania stosunku pracy, powoduje objęcie tego pracownika z mocy ustawy, bądź też obowiązującego w zakładzie pracy układu zbiorowego prawa pracy jego postanowieniami, z mocy samego prawa. Skarżący powołał się też na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powód wskazał, że w chwili rozwiązania z nim stosunku pracy nie był członkiem zarządu, a zatem osobą zarządzającą w imieniu pracodawcy zakładem pracy, a jedynie zwykłym pracownikiem i co do zasady nie mają do niego zastosowania zapisy § 1 ust. 2 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy z dnia 6 listopada 2012 r., ani też art. 241²⁶ § 2 k.p. i w związku z tym (niezależnie od wykładni samej umowy o pracę oraz kwestii jej zmian) należna jest mu odprawa przynajmniej w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę (do wypłaty pozostaje jeszcze świadczenie za dwa miesiące). Pracownik nie może ponosić konsekwencji nieprecyzyjnego działania przedstawicieli zakładu pracy. Pracodawca w rozpatrywanym przypadku mógł dokonać jednoczesnego rozwiązania stosunku organizacyjno - prawnego, wynikającego z pełnienia przez powoda funkcji członka Zarządu S. Sp. z o.o. w S., jak również rozwiązać z powodów stosunek pracy przez złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu, do tego wystarczające było wprowadzenie w uchwale z dnia 26 lipca 2017 r. zapisu, że

wchodzi ona w życie po trzech miesiącach od jej wydania. Z takiej możliwości pozwana nie skorzystała, ale nie może to generować dla powoda negatywnych konsekwencji. Wypowiedzenie warunków pracy i płacy z dnia 3 stycznia 2001 r., mające umocowanie w uchwale Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników S. Sp. z o.o. w S. nr (...), dotyczy jedynie wynagrodzenia za pracę i w ocenie powoda nie pozbawiało go prawa do uzyskania odprawy emerytalnej oraz nagrody jubileuszowej wyliczonej w oparciu o zapisy układu zbiorowego z 1993 r. (zapisy umowy nakazują wyliczać świadczenia podobnie jak zapisy układu zbiorowego, co jednak nie oznacza, że sama odprawa emerytalna pochodzi wprost z układu).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przypisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada dodać, że zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego

postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony

do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960 i z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Przesłanka ta wymaga więc wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, że wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Przy wskazaniu w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu, jaką jest jej oczywista zasadność, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK

352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Autor skargi kasacyjnej nie zdołał wykazać występowania w sprawie powołanych przesłanek przedsądu.

Skarżący łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego i potrzebą wykładni przepisów prawa. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 oraz 4 k.p.c. wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Z kolei skarga kasacyjna nie może być

uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., LEX nr 1274964).

Z kolei sformułowane przez autora skargi zagadnienie prawne nie ma charakteru abstrakcyjnego, a zmierza w istocie do rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy.

W sprawie ustalono zaś, że zgodnie z § 1 ust. 2 obowiązującego w pozwanym(...) Przedsiębiorstwie Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w S. Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy z dnia 6 listopada 2012 r., postanowienia tego aktu stosuje się wobec wszystkich pracowników bez względu na przynależność związkową, rodzaj umowy o pracę i zajmowane stanowisko, z wyłączeniem członków zarządu spółki i głównego księgowego. Powyższe postanowienie Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy odpowiada unormowaniu art. 241²⁶ § 2 k.p., w myśl którego układ zakładowy nie może określać warunków wynagradzania pracowników zarządzających w imieniu pracodawcy zakładem pracy w rozumieniu art. 128 § 2 pkt 2 k.p., oraz osób zarządzających zakładem pracy na innej podstawie niż stosunek pracy. Cel tej regulacji kodeksowej i układowej został szczegółowo wyjaśniony w pisemnych motywach wyroku Sądu Okręgowego. Dochodząc przewidzianej w § 20 ust. 1 lit c wspomnianego Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy odprawy emerytalnej, skarżący podnosi, że wraz z odwołaniem go z dniem 26 lipca 2017 r. z funkcji członka zarządu pozwanej spółki przestał należeć do kadry zarządzającej zakładem pracy i stał się zwykłym pracownikiem, co w konsekwencji spowodowało objęcie go postanowieniami tegoż zakładowego aktu prawnego. Tymczasem natychmiastowe odwołanie przez nadzwyczajne zgromadzenie wspólników z członkostwa w zarządzie spółki i rozwiązanie stosunku korporacyjno-prawnego (art. 203 § 1 k.s.h.) nie implikowało zmiany treści łączącego strony stosunku pracy w rozumieniu art. 22 § 1 k.p. Stosunek ten uległ rozwiązaniu z upływem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, w trakcie którego powodowi nie powierzono innego stanowiska, lecz był on zwolniony z obowiązku świadczenia pracy, zachowując prawo do

dotychczasowego wynagrodzenia. Zaistniała sytuacja nie wyłączyła zatem skarżącego spod unormowania § 1 ust. 2 obowiązującego w pozwanym (...) Przedsiębiorstwie Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w S. Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy z dnia 6 listopada 2012 r. Do takich konstatacji prowadzi zwykła wykładnia powołanych przepisów, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).